08/08/2019

“Χωρίς την Παναγία δεν υπάρχει Θεάνθρωπος”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Δράμας

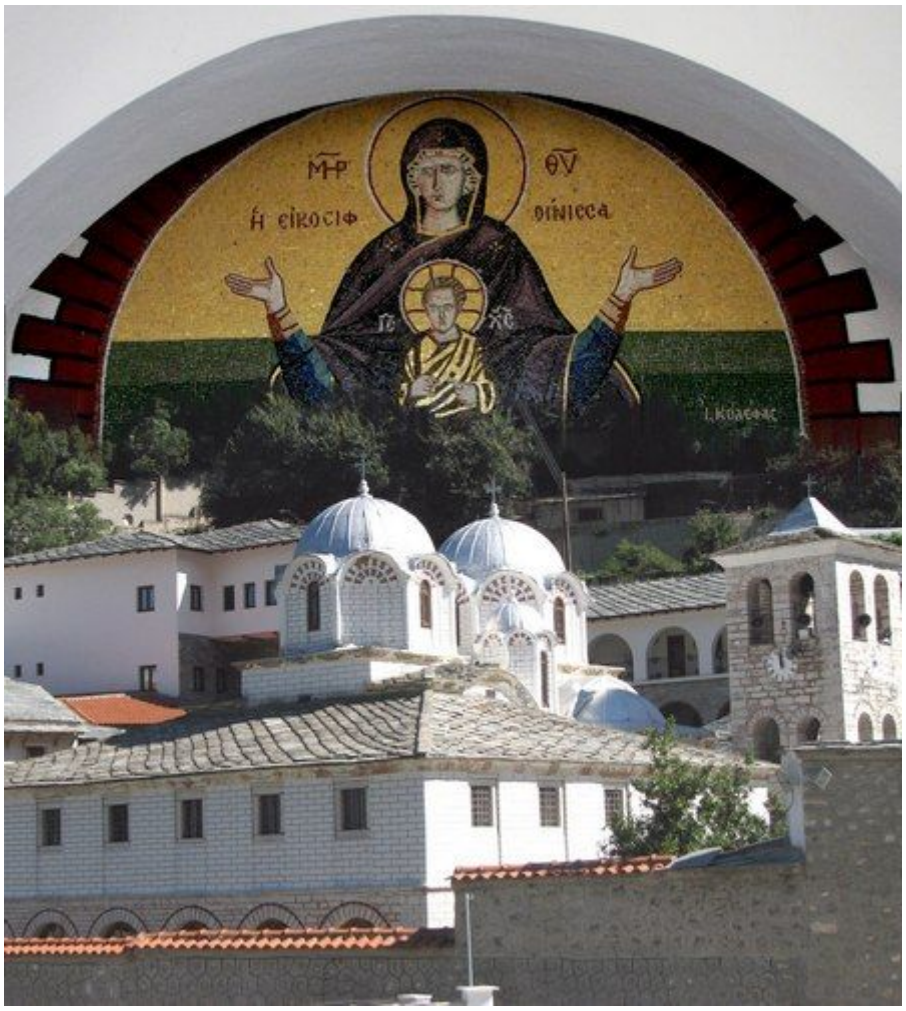

“Σήμερα ολόκληρη η Πατρίδα μας κλίνει ευλαβικά το γόνυ προς το σεπτό πρόσωπο της Υπεραγίας Θεοτόκου. Οι δωρεές της προς εμάς τα παιδιά είναι απροσμέτρητες. Πάνω από τον Σταυρό του ο Κύριος συμπληρώνοντας τη διαθήκη της αγάπης για τον άνθρωπο και δείχνοντας στον αγαπημένο μαθητή του Ιωάννη την Παναγία του είπε : «Ἰδού ἡ μήτηρ σου» (Ἰω. 19,27). Από την στιγμή εκείνη η Θεοτόκος έγινε μητέρα του Ιωάννη αλλά και όλων των ανθρώπων” αναφέρει ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Δράμας, κ. Παύλος, στην ποιμαντορική του εγκύκλιο ενόψει της εορτής της Κοιμήσεως της Θεοτόκου.

Και προσθέτει μεταξύ άλλων: ” Ο Άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης μας λέει ότι όπως ο Υιός του Θεού ήλθε στον κόσμο δια της Αειπαρθένου Μαρίας, έτσι και οι άνθρωποι θ’ ανέβουν στον ουρανό δια μέσου αυτής.

Διαβάστε την εγκύκλιο

Π Ο Ι Μ Α Ν Τ Ο Ρ Ι Κ Η Ε Γ Κ Υ Κ Λ Ι Ο Σ

ΕΠΙ ΤΗ ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΣΕΒΑΣΜΙΑΣ

ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2019

Π Α Υ Λ Ο Σ

Ἐλέῳ Θεοῦ Ἐπίσκοπος καί Μητροπολίτης τῆς Ἁγιωτάτης Μητροπόλεως Δράμας,

πρός

τόν Ἱερόν Κλῆρον καί τούς εὐσεβεῖς καί εὐλογημένους Χριστιανούς τῆς καθ’ ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά.

«Μετέστης πρός τήν Ζωήν, Μήτηρ ὑπάρχουσα τῆς Ζωῆς»

Πανήγυρις πανηγύρεων εἶναι ἡ σημερινή ἡμέρα γιά τήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, γιατί ἑορτάζει αὐτή ἡ ἴδια ἡ Ἐκκλησία. Ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας ταυτοποιεῖ στό πρόσωπο τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τήν ἔννοια τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Ἐκκλησία δέν μπορεῖ νά διανοηθεῖ τόν ἑαυτό της, χωρίς τήν Ὑπεραγία Μητέρα τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. Ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος εἶναι ἡ Ἐκκλησία καί ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος. Ὁ προσδιορισμός «Θεοτόκος» στήν ἀειπάρθενο Μαρία, ἐκφράζει ὁλόκληρο τό Θεῖο μυστήριο τοῦ Προσώπου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Διότι χωρίς τήν Παναγία δέν ὑπάρχει Θεάνθρωπος, Σωτῆρας, Ἐκκλησία, σωτηρία.

Στόν πτωτικό ἀνθρώπινο κόσμο τῆς ἁμαρτίας, τῆς φθαρτότητος, τοῦ θανάτου, τοῦ διαβόλου, ἡ Θεοτόκος Μαρία ἔβαλε μέσα τόν Θεό γιά τήν σωτηρία καί τήν θέωσή μας. Ὁλόκληρος ὁ κόσμος βρέθηκε στά χέρια δύο γυναικῶν, τῆς Εὔας καί τῆς Παρθένου Μαρίας. Ἡ Εὔα πιάστηκε στά δίχτυα τοῦ σατανᾶ καί ἔφερε στόν κόσμο τήν ἁμαρτία καί τόν θάνατο. Ἡ ἁγία Παρθένος συνεργάστηκε μέ τόν Θεό, γέννησε τόν Θεό, ἔβαλε στή ζωή τοῦ κόσμου τόν Θεό Σωτῆρα πού μένει στόν κόσμο ὡς Ἐκκλησία. Μέσῳ τῆς Ἐκκλησίας σώζεται ὁ κόσμος ἀπό τήν ἁμαρτία, τόν θάνατο καί τόν διάβολο.

Ἔτσι ἔγινε ὁ καθαρώτατος ναός τοῦ Θεοῦ, ἐνσαρκώνοντας καί γεννώντας τόν Θεάνθρωπο Ἰησοῦ Χριστό. Ὁ ἅγιος Συμεών ὁ νέος Θεολόγος μιλώντας γιά τό μυστήριο τοῦ ἔργου τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καί τόν θεμελιώδη ρόλο της στήν σωτηρία τῶν ἀνθρώπων λέει : « ἡ Μητέρα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ

Ὑπεραγία Θοτοκος, γιατί τόν γέννησε σαρκωθέντα μέ ἄρρητο τρόπο, ἐνῷ ὅλοι οἱ ἅγιοι Τόν συλλαμβάνουν καί τόν ἔχουν κατά χάριν. Ἀπό τήν πανάμωμο Μητέρα Του ὁ Κύριος δανείστηκε τό ἄμωμο σῶμα καί Τῆς χάρισε ὡς ἀντάλλαγμα, τήν Θεότητα. Ἐνῷ ἀπό τούς Ἁγίους δέν δανείζεται, ἀλλά τούς δίνει τό ἴδιο τό Θεωμένο Του σῶμα. Ἀπό τήν Παρθένο γεννήθηκε ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ ἐνῷ ἀπό Αὐτόν γεννιοῦνται οἱ Ἅγιοι. Ἐπειδή ὁ Κύριος εἶναι ὁ Πρῶτος πού γεννήθηκε ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ἀπό τήν Ὑπεραγία Θεοτόκο, καί ἀπό Αὐτόν ὅλοι οἱ ἅγιοι, γι’ αὐτόν τόν λόγο ἡ Μητέρα τοῦ Θεοῦ εἶναι Μητέρα ὅλων τῶν ἁγίων. Εἶναι Βασίλισσα, Κυρία, Δέσποινα καί ὅλοι οἱ ἅγιοι εἶναι δοῦλοι τῆς Μητέρας τοῦ Θεοῦ, εἶναι παιδιά της, καθώς κοινωνοῦν τό πανάμωμο σῶμα τοῦ Υἱοῦ Θεοῦ. Ἔτσι οἱ ἅγιοι εἶναι συγγενεῖς τῆς Θεοτόκου γιά τρεῖς λόγους : ἔχουν τῆς ἴδιας γῆς σῶμα καί τῆς ἴδιας θείας πνοῆς ψυχή. Δεύτερον, κοινωνοῦν τό σῶμα ἐκεῖνο τό ὁποῖο προσέλαβε ὁ Κύριος ἀπό αὐτήν. Τρίτον, ὁ κάθε ἅγιος μέ τόν ἁγιασμό καί τήν χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἑνώνεται μέ τόν Θεό, ὅπως καί ἡ Θεοτόκος εἶναι ἑνωμένη σωματικά καί πνευματικά».

Μέ τήν πανίερη κοίμησή της ἡ μητέρα τῆς Ζωῆς ἀπῆλθε εἰς τήν ὄντως Ζωή, φέροντας τά βραβεῖα τῶν ἀγώνων της καί στεφανωμένη «ἐν ἱματισμῷ διαχρύσῳ περιβεβλημένη πεποικιλμένη», πορεύεται ν’ ἀνακηρυχθεῖ Βασίλισσα ὅλης της δημιουργίας, γιά νά σταθεῖ στά δεξιά τῆς Ἁγίας Τριάδος εἰσερχομένη στά ἐνδότερα τοῦ καταπετάσματος. Ὅπως γέννησε ἀφθόρως τόν Χριστό, ἔτσι καί τώρα πεθαίνει ἀφθόρως. Μετέστη στούς οὐρανούς τό πνεῦμα της, δίχως τό σῶμα καί μετά ἀπό λίγο τό σῶμα δίχως τό πνεῦμα, γιά νά φανερώσει ὅτι μοιάζει καί πρός τόν Υἱό της καί πρός τούς ἀνθρώπους. Ὑψώνεται στούς οὐρανούς ὁλόκληρη πρίν ἀπό τήν κοινή ἀνάσταση ὅπως καί μεῖς μετά τήν ἀνάσταση, διηρημένη ὡς ἄνθρωπος ἀλλά καί ὁλόκληρη ὅπως ὁ Υἱός της. Θάβεται ἡ Παναγία ὡς ἄνθρωπος ἀλλά μετατίθεται τεθεωμένη κατά χάριν ὡς μητέρα τοῦ Θεοῦ. Ὁ οὐρανός ἀγάλλεται πού ἔχει καί τό πνεῦμα καί τό σῶμα τῆς Παναγίας, ἐνῷ ἡ γῆ γιά τόν τάφο καί τά ἱερά ἐνδύματά της. Ὁλόκληρη ἡ κτίση χαίρεται γιά τίς ἀόρατες ἐμφανίσεις καί ἐνέργειές της, καί οἱ ἄνθρωποι γιά τίς ἀκατάπαυστες εὐεργεσίες της.

Ὁ μεγάλος δογματικός διδάσκαλος τῆς Ἐκκλησίας ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός λέει : «Τό Ὑπεράγιο σῶμα τῆς Θεοτόκου κατατέθηκε σέ ἔνδοξο τάφο καί μετά τρεῖς ἡμέρες ἀναστήθηκε καί ἀνελήφθη στούς οὐρανούς». Αὐτήν τήν πίστη διατρανώνει ἡ Ἐκκλησία μέ τήν ὑμνολογία της : «μετάρσιον εἰς οὐρανούς ἀνεβίβασεν, Ἰησοῦς ὁ Υἱός αὐτῆς, καί Σωτήρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν».

Πρῶτοι κοινωνοί τῆς ἀλήθειας αὐτῆς γιά τήν μετάσταση τῆς Θεοτόκου ἔγιναν οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι.

Κατά ἰδιαίτερη θεία πρόνοια μόνο ἕνας Ἀπόστολος, ὁ Ἅγιος Θωμᾶς, δέν ἦταν

παρών στόν ἔνδοξο ἐνταφιασμό τοῦ σώματος τῆς Παναμώμου Θεοτόκου, ἀλλά ἔφθασε στήν Γεθσημανῆ τρεῖς ἡμέρες ἀργότερα. Ὁ ἅγιος Ἀπόστολος Θωμᾶς παραπονιόταν καί θλιβόταν ἐπειδή δέν ἀξι-ώθηκε, ὅπως οἱ ὑπόλοιποι Ἀπόστολοι, τῆς τελευταίας εὐλογίας καί τοῦ τελευταίου ἀσπασμοῦ τῆς Παναμώμου Θεομήτορος. Ἐπιπλέον ἔκλαιγε ἐπειδή ἦταν ὁ μόνος πού δέν εἶδε τήν θεία δόξα τῶν ὑπέροχων μυστηρίων καί ἔργων τοῦ Θεοῦ, πού φανερώθηκαν τήν στιγμή τῆς κοιμήσεως καί τῆς κηδείας τῆς Θεομήτορος. Οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι τόν λυπήθηκαν καί ἀποφάσισαν νά ἀνοίξουν τόν τάφο, ὥστε ὁ Ἅγιος Θωμᾶς νά δεῖ τουλάχι-στον τό σκήνωμα τῆς Ὑπερευλογημένης Θεοτόκου, νά τό προσκυνήσει καί νά τό ἀσπασθεῖ καί, ἔτσι, νά μετριάσει τήν λύπη του καί νά γλυκά-νει τό πένθος του. Ὅμως, ὅταν οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι κύλησαν τήν πέτρα καί ἄνοιξαν τόν τάφο, τρόμαξαν βλέποντας τό μνημεῖο κενό. Τό σῶμα τῆς Θεομήτορος δέν ἦταν ἐκεῖ. Ὑπῆρχαν μόνον τά ταφικά ἐνδύματα, τά ὁποῖα ἀνέδιδαν μία ἐξαίσια εὐωδία. Οἱ Ἀπόστολοι ἔστεκαν σαστισμέ-νοι καί βρίσκονταν σέ δίλημμα γιά τό τί μπορεῖ αὐτό νά σημαίνει. Καί ἀσπαζόμενοι μέ δάκρυα καί εὐλάβεια τό τίμιο σάβανο πού κείτονταν στόν τάφο, προσευχήθηκαν ἀπό κοινοῦ στόν Κύριο νά τούς ἀποκαλύψει τί ἀπέγινε τό τίμιο σῶμα τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου.

Τό ἴδιο βράδυ οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι κάθησαν νά δειπνήσουν. Καί εἶχαν τήν συνήθεια κατά τήν διάρκεια τῆς τραπέζης νά ἀφήνουν μία κενή θέση καί ἕνα κομμάτι ἄρτου πρός τιμήν τοῦ Χριστοῦ. Στό τέλος τῆς τραπέζης εὐχόμενοι ἔπαιρναν τό συγκεκριμένο κομμάτι ἄρτου, ὀνομαζόμενο «τοῦ Κυρίου», τό ὕψωναν δοξάζοντας τό μεγάλο ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος καί τελείωναν μέ τήν εὐχή «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, βοήθει ἡμῖν»! Στήν συνέχεια ἔτρωγαν, αὐτό τό κομμάτι ὡς εὐλογία τοῦ Κυρίου. Αὐτό τό ἔκαναν οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι ὄχι μόνον ὅταν ἦταν μαζί ἀλλά καί ὅταν ἦταν μόνοι τους. Καί τώρα στήν τράπεζα δέν σκέπτονταν οὔτε καί μιλοῦσαν γιά κάτι ἄλλο παρά μόνον τό πῶς δέν βρέθηκε τό ἄσπιλο σῶμα τῆς Θεομήτορος. Καί ἰδού, ὅταν σηκώθηκαν καί στάθηκαν κατά τήν συνήθειά τους, ὑψώνοντας τό κομμάτι τοῦ ἄρτου, ἄκουσαν, αἴφνης, ὕμνους ἀγγέλων. Σηκώνοντας τό βλέμμα εἶδαν στόν ἀέρα τήν Πανάμωμο Μητέρα τοῦ Θεοῦ ζωντανή, περιστοιχισμένη ἀπό πλῆθος ἀγγέ-λων. Ἔλαμπε μέ ἄρρητη δόξα λέγοντάς τους : «χαίρετε, ὅτι ἐγώ μεθ’ ὑμῶν ὅλας τάς ἡμέρας». Καί οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι γεμάτοι χαρά, ἀντί γιά τό σύνηθες «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, βοήθει ἡμῖν», ἀναφώνησαν «Ὑπεραγία Θεοτόκε βοήθει ἡμῖν»!

Ὁ νεοφανής ἅγιος Ἰουστῖνος μέ τόν φωτισμό τοῦ ἁγίου Πνεύματος λέει ὅτι :

«Ἐκείνη τήν στιγμή οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι βεβαιώθηκαν, καί οἱ ἴδιοι ἄλλα καί ὁλόκληρη ἡ Ἐκκλησία, ὅτι ἡ Πανάμωμος Μήτηρ τοῦ Θεοῦ τήν τρίτη ἡμέρα ἀπό τήν ταφή της ἀναστήθηκε ἀπό τόν Υἱό καί Θεό της καί μέ τό σῶμα της ἀνελήφθη στόν οὐρανό.

Ἡ ἁγιοπατερική προσευχητική σκέψη τῆς Ἐκκλησίας ἀναφέρεται μέ ἐνθουσιασμό στήν ἁγία ἀλήθεια περί τῆς ἀναστάσεως τοῦ ταφέντος σώματος τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, περί τῆς ἀναλήψεώς της στόν οὐρανό καί τῆς ἐνθρονίσεώς της στόν θρόνο τῆς ἀρρήτου θείας δόξης.

Ἔτσι, ἡ θεανθρώπινη ζωή τοῦ Κυρίου καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ προεκτείνεται πρωτίστως καί μέ τόν πληρέστερο καί τελειό-τερο τρόπο στήν ἀναμάρτητη καί Ὑπεραγία Θεοτόκο καί ἔπειτα στόν κάθε χριστιανό κατά τό μέτρον τῆς πίστεώς του καί τῆς χριστοποιή-σεώς του διά τῶν ἱερῶν μυστηρίων καί τῶν ἁγίων ἀρετῶν στό Θεανθρώπινο σῶμα τῆς Ἐκκλησίας».

Σήμερα ὁλόκληρη ἡ Πατρίδα μας κλίνει εὐλαβικά τό γόνυ πρός τό σεπτό πρόσωπο τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Οἱ δωρεές της πρός ἐμᾶς τά παιδιά της εἶναι ἀπροσμέτρητες. Πάνω ἀπό τόν Σταυρό του ὁ Κύριος συμπληρώνοντας τήν διαθήκη τῆς ἀγάπης γιά τόν ἄνθρωπο καί δείχνοντας στόν ἀγαπημένο μαθητή του Ἰωάννη τήν Παναγία τοῦ εἶπε : «Ἰδού ἡ μήτηρ σου» (Ἰω. 19,27). Ἀπό τήν στιγμή ἐκείνη ἡ Θεοτόκος ἔγινε μητέρα τοῦ Ἰωάννη ἀλλά καί ὅλων τῶν ἀνθρώπων. Ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ ἁγιορείτης μᾶς λέει ὅτι ὅπως ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ ἦλθε στόν κόσμο διά τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας, ἔτσι καί οἱ ἄνθρωποι θ’ ἀνέβουν στόν οὐρανό διά μέσου αὐτῆς.

Σήμερα, τήν μεγάλη αὐτή ἡμέρα τῆς ἐνδόξου μεταστάσεώς της, ὅλοι ἐμεῖς, πού εὐλαβικά ἀνεβήκαμε ἐδῶ στό ἱερό καί πολύπαθο μοναστῆρι της ἀλλά καί ὅσοι νοερά τό ἐπισκέπτονται, ἄς τῆς ἀπευθύνουμε τήν προσευχή, τήν ἱκεσία καί τήν παράκλησή μας : Πανύμνητε, Δέσποινά μας Θεοτόκε, Ἐσύ εἶσαι ἡ δόξα τῶν ἐπουρανίων, ἡ ἐλπίδα τῶν ἐπιγείων. Ἡ προστασία ὅλων ὅσων καταφεύγουν σέ σένα. Ἀτενίζοντας τήν πάντιμη, ἀχειροποίητη ἱερή σου εἰκόνα, ἐμεῖς οἱ ἁμαρτωλοί, εὐλαβικά, μέ ἀγάπη τήν ἀσπαζόμαστε καί ἐλπίζουμε ὥστε μέ τήν μητρική σου στοργή καί τίς θεάρεστες εὐχές σου νά ἀξιωθοῦμε τήν ἀτελεύτητη ζωή καί τήν ἡμέρα τῆς κρίσεως νά σταθοῦμε στά δεξιά του Υἱοῦ σου καί Θεοῦ μας. ΑΜΗΝ.

Διάπυρος πρός τήν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον εὐχέτης πάντων ὑμῶν.

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ο ΔΡΑΜΑΣ Π Α Υ Λ Ο Σ